

værende Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds, den nuværende Repræsentant for et af de bornholmste Districter (Fallese), en Tilslutning til Regjeringen, en Anerkjendelse af, at det kunde være en forstandig og hensigtsmæssig Fremgangsmaade nu at købe saa mange gode Geværer, man kunde, eller at forandre saa mange Taprifler, man kunde, for de Penge, der vare bevilgede. Det laa altsaa dengang fjærrt, siger jeg, fra enhver Tanke, at der skulde anvendes Noget til Bygninger. Nu siger den høitagtede Minister, at han er overbevist om, at man dog vil indbrømme, at det, der er skeet, er det Bedste. Ja, jo mere den høitagtede Krigsminister er overbevist derom, og jo mere den daværende Krigsminister var overbevist derom, jo mere Administrationen og Ministeriet have været overbeviste derom, desto mere havde det været deres Pligt at forelægge Sagen paany. Man taler om, at der er gaaet saa lang Tid, at der er skeet Fremstridt, men Herregud! det er jo dog ikke mere end et halvt Aar siden, og hvilke Fremstridt i Geværfabrikationen skal man da i den Henseende kunne beraabe sig paa? Nei, Sagen forholder sig ikke saaledes, men man lærer to Ting af den. Det ene er, at man fra Thingets Side skal være varlig med at stille den Art Forslag, naar der ikke foreligger en fuldstændig Værhjælpelse for, at Sagen fra Regjeringens Side opfattes paa samme Maade som fra Rigsdagens. Vi have saa ofte seet noget Egnende, og dette skal være mig en Være, saaledes at jeg aldrig nogenstinde giver min Stemme til et saadant Forslag. Dette er det Ene, man lærer, og det Andet er, at der ikke i Krigsbestyrelsen er nogen sand Bestræbelse for at bevare Tillidsforholdet mellem Regjeringen og Folke-repræsentationen. Det kan ikke være Krigsbestyrelsen — jeg sigter herved til Ministeriets Personale — ubekjendt, at en saadan Anvendelse af Bevillingen maatte møde Modsigelse her, thi slige Ting have saa ofte været forhandlede, at Anstuelserne i den Henseende maatte staae fuldstændig klart. Jeg bebrejder — siger jeg — ikke den daværende Krigsminister Noget. Man erindrer, at det var en udmærket Officer, som man tog fra Hæren i den Tro, at hans Anseelse som Militair skulde kunne bidrage til at fremme en god Forhandling i Thinget;

men hans administrative Dydighed er hverken i hans Krigsbestyrelse eller i Forhandlingerne her traadt frem paa nogen saadan Maade, at man skulde kunne tænke sig, at han, da han gik ind paa denne Forandring i Bevillingen, noget Dieblik har vidst, at der derved egentlig skete Noget, som ikke var rigtig. Derfor siger jeg, det er beklageligt, at Krigsbestyrelsens Personale og Krigsministerens Medcolleger i Ministeriet ikke have forhindret, hvad der er skeet, hvad der virkelig ikke paa nogen Maade kan forsvares. Man vil, ved oftere at gaae frem paa denne Maade, fuldstændig nedbryde det Tillidsforhold mellem Regjeringen og Repræsentationen, uden hvilket det er umuligt at arbejde sammen.

Finantsministeren: Ifølge de Udtalelser, vi nys hørte, anseer jeg det for min Pligt ligefrem at sige, at skjøndt Krigsministeren naturligviis maa være ansvarlig for Detaillen af Afbenyttelsen af disse 100,000 Rb., saa er det fuldkommen rigtig, at Beslutningen om at lade Forandringen af Geværerne foregaae her i Landet er tagen af den samlede Regjering, fordi man ansaae sig forpligtet til at gjøre det. Det er muligt, man kan have taget feil — det ligger for i al menneskelig Færd, altsaa ogsaa her, — men det forekommer mig, at de ærede Medlemmer, der angribe den Maade, hvorpaa der her er handlet, glemme at see hen til de Forhold, hvorunder Beslutningen blev tagen. Det var ikke blot dengang, da Europas Magter stode saa at sige væbnede ligeoverfor hverandre, da det var næsgjort, hvilket Dieblik der kunde være Spørgsmaal om, at ogsaa vi bleve dragne med ind i Begivenhederne; men det var tillige paa en Tid, hvor hele Europa gjenløb af Rosen over Bagladegeværerne, paa en Tid, hvor Forholdene ogsaa her havde fremkaldt hos Armeen en Mistillid til de Vaaben, hvormed den skulde forsvare Landet. Det var under denne Tilstand, at der var Spørgsmaal om endelig at gjøre Ende paa alle de Prøver, Betæneligheder og Betragtninger, der hidtil havde fundet Sted med Hensyn til Geværerne for i alt Fald at skaffe de forreste Linier af vore Solbater et tilstrækkeligt og brugbart Vaaben. Krigsministeren har allerede sagt, og jeg